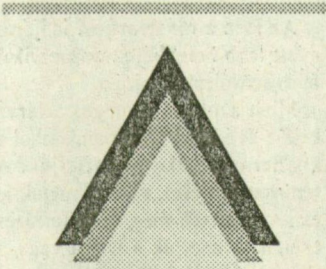

Új időpont: november 11–15.

Kereskedelmi hét, ősszel

Az első várakozásoknál élénkebb visszhang, majd a nagyszámú konkrét magyar részvételi szándék ellenére a szervezők kénytelenek voltak nyárról ősze halasztani a kereskedelmi hét rendezvényeit. Ennek elsődleges oka, hogy a külföldi partnerek egy jelentős része – a testvérvárosok vezetői, kamarái, illetve hazánk kereskedelmi kirendeltségeinek szakemberei – azzal a javaslattal, illetve kéréssel fordultak a kereskedelmi hét szervezőihez, hogy módosítsák a rendezvény időpontját.

Az eredetileg tervezett héten az érdeklődő külföldi partnerek többsége már elfoglalt, vagy szabadságát tölti, ebből kiindulva a rendezők úgy döntöttek, hogy az üzleti kapcsolatok sikere érdekében a kereskedelmi hetet ez év november 11–15. közötti időszakra helyezik át. Az időpontmódosítás az eredeti helyszínt, illetve a programokat nem

KERESKEDELMI HÉT

A közelmúltban kapta meg postán a kereskedelmi hét rendező irodájának időpontmódosításról szóló levelét az a több mint 60 magyar, pontosabban Bács-, Békés- és Csongrád megyei vállalat, intézmény, illetve vállalkozás, amely időben visszaküldte végleges jelentkezését az eredeti elképzelések szerint július 8–14 között megrendezendő kereskedelmi hétre.

Érinti s a szervezőmunka is folytatódik. Ennek egyik fontos soron következő állomása a bemutatkozó

dosszié összeállítása. Eredetileg ezt a rendezvény első napján kapták volna meg a résztvevő külföldiek, most azonban már előzetesen eljut a komplett anyag a potenciális üzleti partnerekhez.

A Kner Nyomda által készített exkluzív kivitelű borítón belül egyebek mellett Szeged, illetve a régió bemutatkozását, aktuális gazdasági és jogi információkat, valamint a résztvevő magyar cégek, intézmények alapvető, illetve bővebb adatait olvashatják majd a külföldi üzletemberek. A dossziét megfelelő időzítéssel, augusztusban postázzák a szervezők Európa különböző szegleteibe, ezzel is megfelelő és színvonalas nyomatékot adva a november 11–15. között megrendezendő kereskedelmi hétnak.

A magyar partnerek további tájékoztatást, illetve részletes információt szeptemberben kapnak.

A Rampf-csoport Dorozsmán Svájciaké lett a Tornádó

A vegyesvállalat -alapítási lázban igencsak ritkaságnak számít, hogy egy vállalatot mindenestől megvásároljon egy külföldi cég. A kiskundorozsmai Tornádó jó két esztendője egyszerűen "gazdát cserélt", pontosabban a Hódgép volt gyáregységéből egyszerűen kft.-t kreált. Kezdetben minden szépnek tűnt, egy pillanatra még a gépkocsigyártás illúziója is felmerült az akkori vezetőkben. Azóta, nevével ellentétben, csend honolt a Tornádóban. Majd jött a váratlan hír: a cég, a Dunaholding Rt. közreműködésével, a svájci Rampf Faba AG. tulajdona lett. A csőd jelei már tavaly látszóttak. A mezőgazdaság ismert problémái az egész vertikumot a szakadékba rántották. Ha nem lehet értékesíteni a megtermelt árut, akkor a gazdák, a termelői sem ruháznak be, nincs szükség mezőgazdasági gépekre sem. Lépní kellett volna, de ez ma nem is olyan egyszerű. Ekkor állt elő a Hódgép az ötlettel, kiárusítja a kft.-t. S jött a svájci partner.

- Mit talált olyan vonzónak Dorozsmán, hogy mindenestül megvette a céget? - kérdeztük Rolf Junkert urat, a Rampf Faba AG. tegnapi itt járt cégvezetőjét.

- Több országban is próbálkoztunk, mielőtt Magyarországra esett a választásunk. Az indok pedig, hogy Svájcban rendkívül nehéz munkaadót találni. Az emberek zöme nálunk a szolgáltató szférába ment át dolgozni, a termeléshez nehéz szakembereket találni. De hadd mondjam el azt is, ami nem volt vonzó önként. A régi cégnél túl sok embert foglalkoztattak, hatalmas volt a kapun belüli munkanélküliség. Hetvenöt embernek búcsút is kellett mondanunk, hogy hatékonyabban tudjunk ezután dolgozni. A súlyos vezetési hiányosságok is hozzá járultak a kft. nehéz helyzetéhez. Ezeket azonnal változtattunk, új vezető menedzsereket nevezünk ki a cég élére.

- Milyennek találja a magyar munkaadót, amiért végül is idejött.

- Meglepett, hogy milyen gyorsan és rugalmasan tudnak itt váltani az emberek. A magyarok nagyon fogékonyak az újra, de a nyugati teljesítményrendszert csak fokozatosan képesek átvenni. Azt hiszem alapvető az is, hogy nem várhatjuk el tőlük, mondjanak le a sajátos magyar mentalitásról. Fontos, hogy kézzel fogható célokat tűzzünk ki a munkások elé: a kiváló minőséget, a teljesítmény alapján járó bért. A nyugati világ titka többek között ebben rejlik: a vállalkozás kultúrájában, módszertanában.

- Csak módszer kérdése lenne az egész?

- Gondolja el, a Mercedest is, a Volgát is tehetséges tevezők konstruálták. Az egyiket azért, hogy kiváló minőségben elkelyjen a világ bármelyik piacán, a másikat meg azért, hogy legyen olyan is. Ugye kicsoda különbség! Ezért nekünk csak Mercedesben szabad gondolkodni.

- Ilyen egyszerűen ment volna minden?

- Nem egészen. Már majd nem feladtuk az elképzelésünket, hogy Magyarországon befektessünk. Nyugaton egy hónap alatt adjuk-vesszük a vállalatokat, a Tornádót csak egy év alatt sikerült megszerezni, olyan sok a bürokratikus akadály. Pedig azzal, hogy beengedik a külföldi tőkét saját magukon segítenek. Fejlett technológia nélkül, aligha lennének képesek integrálódni Európába. Az is meglepett, hogy milyen tokeszegények a magyar vállalatok. Nem értem, miért nem engedik be gyorsabban a külföldi bankokat.

- Mi lesz a Tornádóval?

- Most már tagja a Rampf-családnak. Részt vesz abban a gyártási folyamatban, amit Svájcban, Németországban, vagy Amerikában is folytatunk. Az előrejelzések szerint egy-két éven belül több mint 600 ezer haszonjárműre lesz szüksége Európának. Ez hatalmas lehetőség a magyaroknak is. Egyelőre részlegeseket gyártunk itt Dorozsmán, de később az a szándékunk, hogy közösen lépünk ki a világpiacra.

RAFAI GÁBOR

Románokkal, szlovákokkal Üzlet Szegeden

A Transylvan Trade Kft. és az brassói International Business Company kétnapos vállalkozói, üzleti szimpoziuma tegnap délelőtt kezdődött Szegeden, a Tisza Szállóban. A közel 170 résztvevő mintegy 120 céget képvisel, s a többségében román és magyar üzletemberek mellett szlovák vállalkozók is részt vesznek a rendezvényen.

A politikai síkon bizonyos pontokon rendezetlen román-magyar kapcsolat mellett létezik egy gazdasági szükségszerűség is, amely öntörvényűen túllép a politikán, összehozza az érdekelt feleket. E gondolat jegyében született meg a rendezvény első ötlete körülbelül egy évvel ezelőtt, s az előadók névsora, a résztvevő cégek listája garancia arra, hogy sikeres szimpozium legyen Szegeden.

A tegnapi nap programjában délelőtti előadások, illetve konzultációk szerepeltek, ezeken Czibula János, a Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Minisztériumának Kelet-Európával foglalkozó főosztályvezetője, Florescu Mircea, a brassói ipari és kereskedelmi kamara elnöke, Hermann Rosner, a Kovászna megyei kamara elnöke és Kolumban Gábor, az RMDSZ gazdasági ügyekkel foglalkozó alelnöke tartott előadást. Madaras László, szenátor, parlamenti titkár ugyancsak szerepelt a tegnapi előadók között.

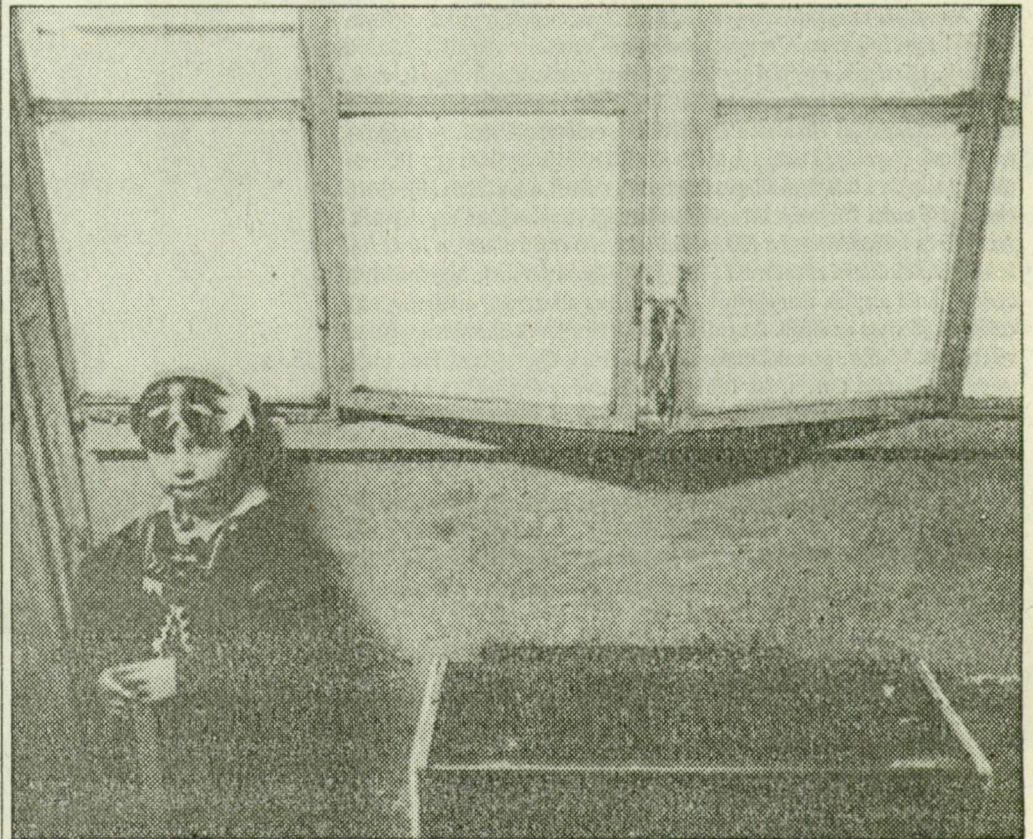
Délután a vállalatok mutakoztak be, többek között például az Arder Bt. az Austria Olivetti szegedi kirendeltsége, akik a rendezvény számítógépes háttérét is adták. Termékbemutatót tartott az Agfa és a Optimum is. Ma délelőtti konkrét üzleti tárgyalásokkal folytatódik a rendezvény, ezeken a magyar résztvevők látják vendégül saját vállalkozóikat a külföldi üzletembereket.

K. A.

Nagy László kiállítása

Tényképek

avagy töprengések az újságfotó(s)-ról

Az újságfotós különös lény. Nagy táskájával, állandó rajtrakésziséggel, agresszivitásával vagy épp macskaléptű lopakodásával összetéveszthetetlen városképi figura. Ott lábatlankodik kegyeletes ünnepeken, guggol a pálya szélén, helyezkedik a háló mögött, a Parlament folyosóján politikusok képébe hajol, fölkapaszkodik az olajfúrótoronyra, besurran a zenekari árokba, óvatosan emeli szeméhez a masinát vásári sokadalomban, valutázók között. Riasztják, ha balesetről érkezik hír, ha ötlábu bocit ellett a Riska, vagy emberformájúra nőtt Bözsi néni kertjében a marharépa, ha világhírű úton lévő biciklista érkezik a fótérre, vagy ha a szerkesztő elfelejtett valami fontosat...

A fotóriporter sajátos figura. Talán mert kiszolgáltatót. A valóságnak, a váratlan történeteknek, a feledékeny kollégáknak, a gyorsaságnak, a folyamatos készenlétnek. Talán ezért olyan kevés a jó sajtófotós. Mert bizonyára kényelmesebb és szórakoztatóbb csöndes műteremben művészi aktokat fényképezni; városképeket, vagy évszakváltó tájakat díszes albumok számára művészeti alkotásokat a lehető leghívőbbben reprodukálni, vagy éppen egy témát sürgetés nélkül, szociológiai pontosságig körbejárni. De miközben az újságfotós erről álmodik egy sör mellett, azonnal kizökkentik: baleset a körúton... megérkezett a nagykövet... várnak a portán...

A sajtófotós egyedi emberpéldány. Állandóan versenyben van az idővel. Az exponálási idővel, az előhívási idővel, a nagytítás perceivel, a száradás idejével. Sohasem éri utol önmagát. S amikor a kész képeket leteszi a szerkesztő asztalára, jönnek a kifogások: miért jobbra néz a professzor?... miért nincs a képen X, Y?... hogy maradtatott le az épület tornya... s kezében és agyában mintha máris csattogna az olló. Az igazi meglepetés azután a reggeli lapban teljesedik ki, amikor a fotó megvágva, bélyegnyi méretben nem látható. Ennél már csupán egy nagyobb vétek fordulhat elő: ha a fekete pacni alól még a fotográfus neve is lemarad. Mert az újságfotós is ember, nemcsak Nikonja, de lelke és önérzete is van.

Talán ebből is következik, hogy a sajtófotó helyzete nem valami rózsás minálunk. A fénykép helye és szerepe napilapjainkban – különösen a még mindig helyszűkével kínzó vidéki újságoknál –, labilis és ellentmondásos. Nem csoda ez, hiszen verbális nép vagyunk, szavakon nevelkedett, a betűk rabjai. Megjelent fénykép lehet szép vagy elborzasztó, lehet illusztráció vagy hiúttüstölt, csak éppen az nem, amiért elsődlegesen jelen kellene lennie az újságoldalakon: információhordozó. Ez szemléletváltozást igényel újságíróktól, szerkesztőktől, olvasóktól és persze maguktól a fotóriporterektől is. Mert kétségtelen, hogy a kép nemcsak a helyet foglalja

ideálisabb viszonyok között, de megfelelő minőségű nyomás esetén sokszor többet közölhet, mint megannyi szó.

Miért e hosszúra nyúlt bevezető? Miért kell ennyit írni mikor képekről van szó? Talán éppen azért, hogy egyszer majd a képek beszélhessenek, s a fotóknak ne csak készítői, de befogadói is legyenek. Az olyan fotóknak, mint kollégám, Nagy László kiállításán az ifjúsági ház galériájában. Mert ez a kamaratárlat sok mindent bizonyít a felsoroltakból, de a lényege éppen az, hogy ellent is mond mindannak. Bizonyítja, hogy a fotóriporter a sokirányú feladat közepette, a zaklatott mindennapok sodrában is megtalálhatja személyiségét, tehetsége ráérezhet a kibontakozásához szükséges műfajra és formára, gúzsba kötve is lehet értéktérítő, alkotó ember, a tehetség stigmáját viselő művek készítője.

Nagy László komor, hangsúlyosan fekete-fehér, szinte már grafikus hatású képei igazolják, hogy kialakult látásmóddal, pontosan körülhatárolható, valóságseleket vizsgáló szociológiai érzékenységgel fotóssal állunk szemben. Akinek nem csupán fényképezőgépe és bátorsága, de szeme és empátiája is van az élet periferiáján élők iránt. Együttérző és mégsem érzelmes üzenetek ezek. Drámai, szorongató, szívfacsaró képek, dokumentumok a rendszerváltás idejéből. A Lenin-szobor eltávolításának sorozata ennek akár korszakbeli cöveke is lehetne, hiszen köré pályázhatók tartalmilag is a hol kapcsolódó, hol ellentmondásos képsorok. Az algyői barakkokba zsúfoltt román menekültek megrázó bizonytalansága; egy lebomló épített világ és a lebomló lélek egymásra találása a Püspök-bazár pusztulásában, a városi rohanásban és tömegben szinte kitapintható, megkövült kollektív magány, az elszegényedés szívfacsaró és filléres kiszolgáltatottsága egy áruház gondolái között. Nagy László, lapunk fotóriportere túllépett a kötelező penzumokon. Ráérezett a korra, korára, a körülöttünk zajló élet lokális viszonyai között is meglévő ellentmondásaira, s képek sorozatával mutatja föl nekünk, amit mi is látunk és tapasztalunk nap mint nap, csak gyengék, gyávák és kényelmesek vagyunk tudatosítani mindezt és tenni valamit. Ettől hát szégyenérzetünk Nagy László képei előtt. Azok előtt a fotók előtt, amelyeken ő kompozícióval, fényvel és árnyékkal, kontrasztal és tónussal – érvel. Azok előtt a fotográfiai előtt, amelyek kétségtelenül kiforrott, tudatos munka eredményei. Építőkövek és dokumentumok. Egy olyan fotóriporteri pályáé, amelyet – reményeink szerint – egyszer életműnek nevezhetünk.

TANDI LAJOS

Új adórendszer a kormány előtt

Az MTI információja szerint a kormány szerdai ülésén – csütörtökön ugyanis plenáris tanácskozást tart az Országgyűlés – áttekinti a kontinens és a régió biztonságpolitikai helyzetét, s meghatározza az ezzel kapcsolatos feladatokat, amelyek többek között a honvédséget, a gazdaságot, a környezetvédelmet és az emberi jogokat is érintik.

A miniszterek várhatóan megkezdik a jövő évi adórendszer koncepciójának kialakítását is. Ezen kívül kormányrendelet készül a közműfejlesztések támogatásáról, arról, hogy milyen beruházásokra lehet kérni 15 százalékos visszatérítést az önkormányzatoktól, illetve, hogy a költségvetés ezt miként fizeti meg.

A miniszterek megvitatják azt a törvénytervezetet is, amely meghatározza, hogy milyen költségvetési tételek átcsoportosításával lehet előteremteni azt az 5 milliárd forintot, amelyből az Érdekegyeztető Tanács javaslata alapján a rászorultak ellentételezést kapnak az energiaár-emelés miatt. (MTI)